

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/102/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217217378
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2217217378.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený splnomocnencom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: J. O., nar. X.X.XXXX, bytom R. XXX/XX, B., o zaplatenie istiny 479,33 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 2. februára 2018, č.k. 14Csp/273/2017-71, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil právne poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „ZoB“), čl. 8, § 132 ods. 1, 3, § 150 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vecne odôvodnil tým, že v prvom rade dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu - banka a žalovaný ako majiteľ účtu uzavreli dňa 26.01.2005 zmluvu o kontokorentnom úvere, pričom žalovanému bol povolený úverový limit vo výške 11.000 eur (365,13 eur). Vzťah medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľský a predmetná zmluva je bez pochybností spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľský charakter zmluvy je zrejmý z postavenia účastníkov zmluvy, keď niet pochyb o tom, že banka je dodávateľom služby a zo žiadneho z údajov zistených v konaní nevyplynulo, že by žalovaný požadoval poskytnúť úver formou povoleného prečerpania na účte nie ako spotrebiteľ. Súd prvej inštancie posudzoval vzťah strán nielen podľa Obchodného zákonníka, ale pri právnom posúdení veci aplikoval aj ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona o ochrane spotrebiteľa a ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „OZ“). Žalobca v konaní nerozporoval skutočnosť, že žalovaný má v zmluvnom vzťahu postavenie spotrebiteľa a teda uvedené nebolo v konaní sporným. Po vykonanom dokazovaní a hodnotení dôkazov podľa vlastnej úvahy v súlade s princípmi C.s.p. súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol záväzkovoprávny vzťah zo zmluvy o kontokorentnom úvere. Zo zisteného stavu veci vyvodil súd prvej inštancie ten právny záver, že žalobe nie je možné vyhovieť. Z predložených dôkazov súd prvej inštancie nemal preukázané, že žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie sumy 479,33 eur s príslušenstvom. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23.06.2017 malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo výške 479,33 eur z banky ako postupcu na spoločnosť žalobcu ako postupníka. Súd prvej inštancie vyzval žalobcu podaním zo dňa 08.12.2017, ktoré žalobca prevzal dňa 27.12.2017, aby predložil okrem iného aj výzvu postupcu určenú žalovanému s upozornením na

možnosť zosplatnenia nezaplatenej pohľadávky. Žalobca na výzvu súdu prvej inštancie nereagoval. Zákonnými podmienkami platného postúpenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere uzavretej medzi bankou ako veriteľom a klientom ako dlžníkom je nepretržité omeškanie klienta so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke v trvaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní po tom, čo bol písomne vyzvaný bankou na plnenie, pričom tieto musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. V konaní však nebolo preukázané, a to napriek výzve súdu prvej inštancie, že by právny predchodca žalobcu - banka, preukázateľne vyzvala pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky písomne žalovaného na splnenie dlhu z úverovej zmluvy, a zároveň, že následne zostal žalovaný v omeškaní viac ako 90 dní. Súd prvej inštancie mal za to, že s poukazom na gramatický, ale najmä teleologický výklad ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB sa vyžaduje omeškanie dlžníka v trvaní viac ako 90 dní od momentu doručenia písomnej výzvy. Z dôvodu nedodržania postupu pri postúpení pohľadávky voči žalovanému v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 ZoB nie je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaným. Ani na výzvu súdu prvej inštancie totiž žalobca nepreukázal, že by pred postúpením pohľadávky od právneho predchodcu bola žalovanému v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 ZoB preukázateľne doručená písomná výzva na zaplatenie dlhu a následne uplynulo viac ako 90 kalendárnych dní od jej doručenia žalovanému, čo je podmienkou pre vznik oprávnenia banky postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanému inej osobe, ktorá nie je bankou. Z uvedeného dôvodu postúpenie pohľadávky na žalobcu je v rozpore s vyššie citovaným zákonom, a preto je tento právny úkon v zmysle § 39 OZ absolútne neplatný, s poukazom na čo nie je žalobca oprávneným z danej pohľadávky, a teda nie v konaní aktívne vecne legitimovaným. Súd prvej inštancie podporne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 9Co/147/2016 zo dňa 21. apríla 2016 a na rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 24Co/716/2015 zo dňa 8. júna 2016. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní, bolo potrebné žalobu v celom rozsahu vo výroku I. zamietnuť, a keďže žalovaný nie je povinný zaplatiť žalobcovi istinu, nemohol sa ani dostať do omeškania s jej plnením, a preto súd prvej inštancie zamietol žalobu aj v časti úrokov z omeškania. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa čl. 17 základných princípov CSP a § 255 ods. 1 CSP, nakoľko v konaní úspešnejšiemu žalovanému žiadne trov nevznikli, ani si žiadne neuplatnil, súd prvej inštancie mu ani náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal odvolanie žalobca v plnom rozsahu. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zhrnul stručne obsah napadnutého rozsudku. V prvom rade poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Ďalej poukázal na § 92 ods. 8 ZoB, na ustanovenie § 150 ods. 1 a na § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na to, že v konaní opakovane tvrdil, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol pred postúpením pohľadávky postupcom opakovane vyzvaný k úhrade omeškaných splátok úveru, okrem iného aj podaním zo dňa 14.08.2015 označeným ako „Výpoveď zmluvy“. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol pred postúpením pohľadávky postupcom opakovane vyzvaný k úhrade omeškaných splátok úveru. Žalobca na tomto mieste ďalej poukazuje na skutočnosť, že má za to, že ust. § 92 ods. 8 ZoB ukladá banke podmienky, ktoré je zo strany banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Poukázal na bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, na § 89 ods. 1 ZoB, na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 19Co/2/2016 zo dňa 2.5.2017, na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 10Co/76/2016 zo dňa 7.12.2016, na uznesenie Krajského súdu v Prešove 9Co/145/2015 zo dňa 5.10.2016, na uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016, na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016, na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp.zn. 24Co/147/2017 zo dňa 10.01.2018 a na uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 10Co/57/2017 zo dňa 08.02.2018. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchylné od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli vzájomné práva a povinnosti odchylné od predmetného zákona - a to

v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Na tomto mieste dal do pozornosti aj skutočnosť, že dojednanie ohľadom súhlasu dlžníka banky s postúpením pohľadávky na inú osobu bolo opakovane vystavené súdnej kontrole zo strany vyšších súdnych autorít. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní ani nebolo potrebné preukazovať, keďže zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súdnom prípade v súlade s ust. § 89 ods. 1 ZoB odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca zastáva názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 ZoB, nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovanému, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 ZoB. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.05.2017, sp.zn. 9Co/20/2016, na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.05.2017, sp.zn. 5Co/122/2016, na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.05.2017, sp.zn. 9Co/15/2016, na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.05.2017, sp.zn. 5Co/398/2015 a na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.05.2017, sp.zn. 17Co/190/2016. Odhliadnuc od uvedeného upriamil pozornosť súdu na skutočnosť, že v súlade s prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok bol žalovaný ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 813 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaného so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcií ust. § 92 ods. 8 ZoB, s poukazom na to, že omeškanie žalovaného trvalo nepochybne viac ako rok zastáva žalobca názor, že postupca by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 ZoB (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa, 16.3.2016 sp.zn. 12Co/223/2015 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 2.5.2017, sp.zn. 19Co/2/2016. Zároveň si vyčíslil trovy odvolacieho konania. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - stranou sporu (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

4. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 14Csp/273/2017 je určenie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 479,33 eur s príslušenstvom titulom dlhu zo zmluvy o kontokorentnom úvere č. 0191711656 zo dňa 26.1.2005 uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správneho postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

6. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov a pretože odvolací súd v podstatnom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť, nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Pre úplnosť odvolací súd dopĺňa ďalšie odôvodnenie.

7. Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Takže, ak je pre platnosť postúpenia potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v citovanom ust. § 92 ods. 8 ZoB, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle

§ 132 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda aj splnenie podmienok platného postúpenia.

8. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, keď súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvu o postúpení pohľadávky zo Slovenskej sporiteľne, a.s., na žalobcu ako neplatný právny úkon z dôvodu nesplnenia podmienok upravených v ust. § 92 ods. 8 ZoB. Odvolací súd k uvedenému dodáva, že tento záver považuje za správny a plne sa stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie uvedenou v odôvodnení napadnutého rozsudku o tom, že nepreukázanie naplnenia podmienok ust. § 92 ods. 8 ZoB má za následok neunesenie dôkazného bremena žalobcu o postupiteľnosti predmetnej pohľadávky z banky na inú osobu, bez súhlasu žalovaného. Nepreukázanie doručenia výzvy žalovaným v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB odvolací súd považoval za primárne pre nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, z ktorého dôvodu zmluvu o postúpení pohľadávok treba považovať za neplatnú v súlade s § 39 OZ.

9. K odvolacej námietke žalobcu, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá, je na mieste uviesť, že hoci žalobca predložil súdu prvej inštancie po vyhlásení napadnutého rozsudku listinný dôkaz obsahujúci výzvu vyhotovenú Slovenskou sporiteľňou, a.s. adresovanú žalovanému na splnenie dlžnej sumy z dôvodu mimoriadnej splatnosti pohľadávky s upozornením na možnosť postúpenia pohľadávky zo dňa 22.3.2017 (č.l. 80), žalobca nepredložil ani v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní listinný dôkaz preukazujúci odovzdanie výzvy na poštovú prepravu alebo doručenie výzvy. Za správne bolo teda potrebné považovať skutkové zistenia súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané, že by Slovenská sporiteľňa, a.s., doručila pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok písomnú výzvu žalovanému na splnenie dlhu.

10. „Občianske súdne konanie je ovládané zásadou prejednávajúcou, ktorá je v § 101 ods. 1 O.s.p. vyjadrená tak, že účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky. Ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p. následne stanovuje, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Účastníci konania teda majú povinnosť tvrdenia a povinnosť tvrdenie preukázať. Ak účastník neunesie dôkaznú povinnosť, resp. dôkazné bremeno, má to pre neho nepriaznivý následok v tom, že súd pristúpi k vydaniu pre neho nepriaznivého rozhodnutia vo veci.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo 217/2007 zo dňa 27.7.2009)

11. K odvolacej námietke žalobcu, že skutkové tvrdenia žalobcu neboli protistranou popreté, je potrebné uviesť, že absencia popretia skutkových tvrdení protistrany nemôže úplne prelomiť povinnosť žalobcu uniesť dôkazné bremeno. Žalobca mal povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu v zmysle § 150 ods. 1 CSP, pričom bolo povinnosťou žalobcu priložiť k žalobe všetky relevantné dôkazy v zmysle § 132 ods. 3 CSP. Žalobca má teda povinnosť tvrdenia a povinnosť tvrdenie preukázať. Keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno, má to pre neho nepriaznivý následok v tom, že rozhodnutie vo veci je pre neho nepriaznivé. Okrem toho, pri posudzovaní otázky dôkazného bremena je potrebné na strane žalovaného rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia určitej skutočnosti majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Z uvedeného je potrebné vyvodit', že ani nemožno spravodlivo žiadať od žalovaného, aby tvrdil, kedy, ako a kým mu nebola doručená výzva, keďže samotný žalobca tieto detailné informácie ani neuviedol a ani nepreukázal.

12. „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.“ (R 60/2018, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2017 zo dňa 24. apríla 2018)

13. K odvolacej námietke žalobcu, že prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, je na mieste uviesť, že zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka, pričom nemožno opomíňať fakt, že

v preskúvanom prípade sa jedná o spotrebiteľský spor, kde žalovaným je spotrebiteľ. Aj keď ustanovenie § 92 zákona o bankách je systematicky zaradené do štrnástej časti právneho predpisu s názvom Bankové tajomstvo, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. V prípade, že by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol. Podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevylučujú, ale práve naopak sa prekrývajú.

14. K odvolacej námietke, že žalovaný bol ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 813 dní, je na mieste uviesť, že veta za bodkočiarkou v druhej vete ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB sa ako výnimka aplikuje len na druhú vetu ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB, a nie na prvú vetu § 92 ods. 8 ZoB, nakoľko inak by zákonodarca nepoužil v druhej vete § 92 ods. 8 ZoB bodkočiarku, čím jasne ustanovil, na ktorú vetu ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB sa výnimka aplikuje. Z uvedeného teda vyplýva, a to bez ohľadu na skutočnosť, ako dlho trvalo omeškanie s plnením dlhu klienta, že predmetom postúpenia z banky na nebankovú spoločnosť, môže byť len dlh, ktorý je nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti a zároveň musí byť splnená aj podmienka písomnej výzvy banky. Odvolací súd má za to, že s ostatnými namietanými skutočnosťami v odvolaní sa súd prvej inštancie vysporiadal dostatočným spôsobom v odôvodnení svojho rozhodnutia, pričom odvolací súd sa s týmito závermi súdu prvej inštancie stotožnil.

15. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

17. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).